

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

CENA PRENUMERATY: Miesięcznie z przesyłką pocztową 3 zł. — Dla odbierających pismo na miejscu 2 zł. 25 gr. Cena pojedynczego numeru 10 groszy. Konto czekowe w Poczcie (Kasie Oszczędnościowej) Nr. 6126.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, Najw. Marji P. Śl. Tel. 226. Strz. 2. 45.
Redaktor lub jego zastępca przyjmują zamówienia z wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-3 po poł. Rozkłosów nadawanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEŃ: Za wiersz milimetryowy przed tekstem 50 gr. W tekście i nadstawi 40 gr. za tekst 20 gr. Drobną ogłoszenia 20 gr. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonialne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnych ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia składowe, fantazyjne, cyfrowe i bilansowe o 50 proc. droższe.

Sklep „Goniec Częstochowski”, ul. Panny Marji 24.—Telefon nr. 2854.

Światowe zbrojenia na morzu

Niezbyt obiecujące perspektywy na przyszłość.

Za parę tygodni ma się zebrać konferencja morską, przedmiotem obrad ma być traktat waszyngtoński. Debaty będą tem ciekawsze, że szereg państw, podpisy których umieszczono zostały na traktacie, przekroczyły granice tonażu, zakreślonego w postanowieniach układu waszyngtońskiego.

Stanom Zjednoczonym, jako maximum dozwolonego tonażu, oznaczono 525.000 tonn, tymczasem w rzeczywistości posiadają one okręty o łącznej sumie wyporności 532.400 tonn, przekroczyły więc dozwolony tonaż o 7.400 tonn. Jaskrawiej występuje ta przewyżka w marynarce angielskiej, dozwolono jej bowiem 525.000 tonn, a rzeczywisty stan posiadania wynosi 305.050 tonn. Japonia, Francja i Włochy, przeciwnie, pozostały w tyle i nie wykorzystwały przeznaczonego im tonażu.

Anglia i Stany Zjednoczone wykazały wielką aktywność w rozbudowie swych flot wojennych, uchylając się de facto od postanowień układu waszyngtońskiego. Ciekawe jest, jakie stanowisko zajmie Francja i Japonia. Zwłaszcza Japonia jest niezadowolona z układu, widząc dla siebie we flotach Anglii i Ameryki narazie niemię, ale tem nie mniej groźne memento. Wątpliwe jest, aby Anglia zgodziła się na redukcję swych zbrojeń, morskich, gdyż nie dalej jak na konferencji w Ottawie oświadczyła przedstawicielom Dominijów (szczególnie chodziło o Austrię), że zapewni im bezpieczeństwo. Zapewnienie bezpieczeństwa krajom zamorskim może być dokonane wyłącznie przy pomocy potężnej floty morskiej. „Królowa Mór” stara się usilnie o utrwalenie swych wpływów, osłabienie których dało się wyraźnie zaobserwować w ubiegłych latach. Ponieważ utrzymanie tych wpływów stanowi dla Wielkiej Bry-

tanii kwestję najżywniejszą, nie trudno wóić przewidzieć, w jakim kierunku pójdą żądania jej na konferencji.

Z drugiej strony Stany Zjednoczone które upatrują niebezpieczeństwo od zachodu i żywią poważne troski o... nie podległe Filipiny, nie zgodzą się zapewne na jakiegokolwiek ograniczenie zbrojeń. Trudno byłoby pozostać Japonii na martwym punkcie, wówczas gdy jej najważniejsi partnerzy morscy z roku na rok powiększają swój tonaż. Zbroją się również, i Niemcy. Po zmniejszeniu posiadanych jednostek jak Bremen, Emden, Leipzig, Koenigsberg, Koeln i inne, przystąpiły do budowy nowych. Narazie opuściły

stocznice: słynny „Deutschland”, „Admiral Scheer” oraz krążownik „C”. Dalsze okręty są w budowie. Niemiecki budżet marynarki w sumie około 400.000.000 zł. umożliwiła konstrukcję tak drogiej okrętów, jakim jest np. krążownik „Deutschland”, koszt budowy którego wyniósł 150.000.000 zł. Stosunkowo najwolniej rozbudowują swoją flotę morską Włochy, a to dlatego, że największą uwagę poświęcają lotnictwu, nawet kosztem marynarki.

Po smutnych doświadczeniach z konferencją rozbrojeniową, na której nie można wątpić, aby i w sprawach morskich zapanowała harmonja. Gdyby rokowania i na konferencji morskiej nie doprowadziły do porozumienia, to w konsekwencji i droga do powszechnego wyścigu zbrojeń stałaby otworem. Perspektywy na przyszłość niezbyt obiecujące.

przynajmniej w opinii francuskiej i popo- toż odrazu wrażenie mowy królewskiej. Jedynym wnioskiem, jaki Paryż z niej wprowadził, jest ten, że hitleryzm znajduje się w opałach i rozpaczliwie woła o pomoc na prawo i lewo. Jakkolwiek obstatek on jeszcze — może już tylko formalnie — przy rewindykacjach rozbrojeniowych i prawi jeszcze o honorze niemieckim, wszakże arogancja niemieckiej polityki zagranicznej wydać się pogrzeba wraz z ofiarami krwawej soboty. Już sama apologetyka rzezi 30-go czerwca — pismo Bernus w „Journal des Debats” — wystarcza, żeby nie brać na serio pokojowej deklaracji zbył przebiegłego ad- jutanta hitlerowskiego.

O niebezpieczeństwie ze strony Niemiec.

London. — W dzień przyjazdu min. Barthou „Daily Mail” zamieścił specjalny artykuł b. kanclerza skarbu Winstona Churchilla, który po druzgocącej krytyce polityki kontynentalnej Mac Donalda i Simona twierdzi, że kamieniem węgielnym tej polityki musi być jak najściślejsze porozumienie i współdziałanie z Francją. Wychodząc z tego założenia, że słabość Anglii jest dla Europy niebezpieczna, Churchill zwraca uwagę na to, co się dzieje w Niemczech i pisze: „Cały naród niemiecki przejęty jest jedną myślą, a mianowicie myślą pomśczenia kłeski, poniesionej w wojnie. Z upadku swego naród ten podniósł się w potwornym przebraniu; Naukowo uzasadnionej nieśmiałości wewnętrznej i zewnętrznej. Nie dostrzymywania zobowiązań finansowych, celem umożliwienia zakupów materiałów wojennych. Pogwałcenia traktatów, celem zbudowania olbrzymiej armji lotniczej. Szkoły niemieckie są oblepione mapami terytoriów, które mają być na nowo zdobyte. Kontrola parlamentarna i wszelka krytyka są spętane, nawet chrześcijaństwo ponizone do celów pogąbskich. 70-milijonowy naród niemiecki znalazł się w rękach grupy ludzi gwałtu i oto w takiej sytuacji proklamujemy francuskie żądania rozbrojenia się i sami jesteśmy zewnętrznie jeszcze rozbrojeni”. W zakończeniu Churchill domaga się zorganizowania siły zbrojnej Anglii, Francji, Polski i Włoch, które wspólnie mogą zabezpieczyć pokój europejski.

Czytając uczciwą prasę — kształcisz się.

Bawiący w Warszawie księżką japońską Kaya złożył wieniec na grobie Niemnanego Żołnierza. Na zdjęciu — ks. Kaya w towarzystwie przedstawicieli władz wojskowych i japońskiego attache wojskowego uduje się do grobu Niemnanego Żołnierza celem złożenia wienca.

Może już wkrótce

NIEMCY DOJĄ DO POROZUMIENIA Z FRANCJĄ.

Berlin. — Niedzielną mowa zastępcy „przywódcy” min. Hessa uważana jest przez prasę niemiecką za apel pokojowy Niemiec do Europy, a w pierwszym rzędzie zwrócony do Francji. Mowa — zdaniem prasy niemieckiej — nabiera specjalnego znaczenia ze względu, iż ogłoszona została w chwili, gdy Barthou starał się w Londynie zaprzęgnąć Anglię do francuskiego rydwanu wojennego i będzie się starał przekonać Anglię, że Hitler stanowi niebezpieczeństwo dla Europy, jak oświadcza jeden z komentarzy. Niemcy wobec tego ukazały swe „prawdziwe” oblicze, oświadcza inny dziennik, t.j. oblicze pokoju.

Z powyższych uwag wyczuwać się daje, że Niemcy zalecają się tak gwałtownie do pokoju, t.j. do porozumienia z Francją w obawie, że podrż Barthou i ewentualne porozumienie francusko-angielskie może ich postawić przed nowymi trudnościami.

W kołach dyplomatycznych mowa Hessa jest komentowana, jako zapowiedź zmiany polityki zagranicznej III Rzeszy w stosunku do Francji. Mowa ta zakrojona na ton wybitnie pojednawczy świadczy, że Niemcy pragnęłyby w tej chwili doprowadzić za wszelką cenę do porozumienia z Francją i gotowe byłyby nawet do koncesji. W kołach dyplomatycznych oczekuje się, że Niemcy wkrótce już być może wystąpią do Francji z nowymi propozycjami.

Paryż. — Z Londynem wiąże się także mowa królewiecka nowego adjutanta Hitlera do wystąpienia publicznego, p. Rudolfa Hessa. Mowa ta miała być może pewien efekt, gdyż nie to, że p. Hess podwójnie przeszedł swój spryt niemiecki, raz przemawiając wprost do byłych kombatan-

tów francuskich w dniu ich kongresu oraz z pogardliwymi belgami pod adresem parlamentu, drugi raz przemawiając, jak gdyby go słuchał równocześnie Londyn, i to w chwili, gdy Barthou wysiada na dworcu Wiktorja.

Tyle sprytu naraz wywołało niesmak.

Na tropie morderców s. p. min. Pierackiego (Oświadczenie p. min. sprawiedliwości)

Jak już wczoraj domosisłmy, po blisko miesiąc trwającym oczekiwaniu na komunikat urzędowy o wynikach śledztwa w sprawie zabójstwa s. p. ministra Pierackiego, w którym to okresie opinja przeżyła wiele emocjonujących momentów, uznał za wskazane p. minister sprawiedliwości udzielić obszerniejszego wywiadu.

Śledztwo nie pozostało bez rezultatu i jak p. minister Michałowski zapewnia, zbrodnia nie ujdzie bezkarnie.

„Pommo, iż mordercy udalo się zbiec przed pocięciem doraznym — informuje p. minister — w rękach władz znalazł się szereg przedmiotów i poszlak, które stały się podstawą do dalszego postępowania. Był to kapelusz i gazeta, upuszczone lub zgubione przez mordercę w czasie ucieczki ulicą Foksal; fajto; pozostawione prawdopodobnie przez niego na klatce schodowej domu nr. 5 przy ul. Okólnik; zeznania licznych osób, które widziały mordercę bądź przed zabójstwem, bądź po zabójstwie; przedewszystkiem zaś pocisk wybuchowy, porzucony w czasie ucieczki. Wszystkie inne,

oprócz bomby, przedmioty czy też zeznania świadków, bądź nie zawierały żadnych konkretnych danych, któreby wskazywały, kim jest morderca, bądź też, prowadzić mogły w rozbieżnych kierunkach.

Toż w pierwszej chwili śledztwo rozporządzało, jako jedyną niewątpliwą podstawą, tą wytyczną, że zbrodnia musiała wyjść ze ściśle zorganizowanego środowiska. Wskazywał na to zarówno przedbieg zamachu, jak planowa i precyzyjna organizacja, jak też zachowanie się zbrodniarza i okoliczności ucieczki. W pierwszej zatem fazie śledztwo nie ograniczyło się do jednego wyłącznie kierunku, lecz poszło drogą skrupulatnego sprawdzania wszystkich rozporządzanych poszlak, prowadzących w kierunku nielegalnych organizacji, które mogły być brane pod uwagę.

W związku z jedną z tych poszlak, mianowicie kofarką z niebiesko — złotymi wzstkami, identyczną ze sprzedawaną na fundusz bojowy organizacji ukraińskich nacjonalistów (UON) — władze sądowno-śledcze zajęły się pewnym faktem, który miał miejsce na terenie Kra-

Odszczenie słynnych lotników.

General Denain wroczy znakomitemu lotnikowi Codosoowi zdobywcy Atlantyku odznaki komandora Legji Honorowej, z lewej — współwalczyz lotów Codosa, Rossi, który awansował na kapitana.

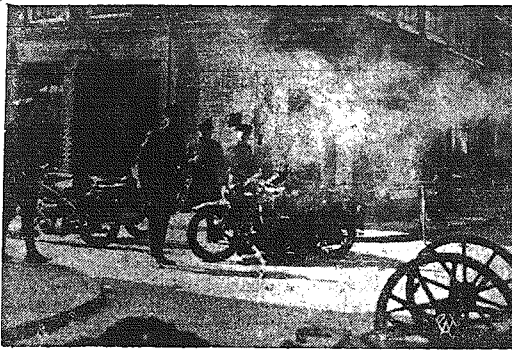

Rozruchy w Amsterdamie

W Amsterdamie miały miejsce krwawe rozruchy spowodowane obniżeniem zasiłków dla bezrobotnych. W wyniku starć z policją było 7 zabitych i 50 rannych. Na zdjęciu — posterunek policyjny na jednej z ulic w Amsterdamie w chwilę po salwie.

Ze świata

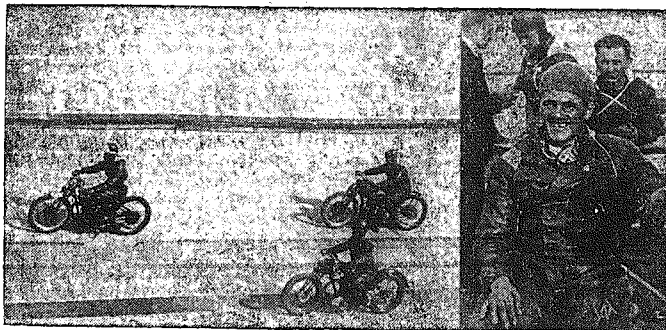
(X) **Od zapalek do bomb gazowych.** W Niemczech rozdają publiczności darmo pudełka długich, płaskich zapalek, z opisem ich użycia. Każdy prawowitny obywatel państwa powinien uważać sobie za obowiązek zamknąć się co drugi dzień szczelnie w pokoju i zapalić zapalną. Wydziela się z niej bardzo nieprzyjemny zapach, od którego człowiek zaczyna kichać i kaszleć. Po pierwszym okresie podobnych ćwiczeń z zapalnikami każdy obywatel niemiecki przyzwyczaił się do gazów tak, że kiedy rozpocznie się naprawdę wojna, w której wrogowie będą rzucać bomby z gazami trującymi, Niemcy będą witały je z... uśmiechem.

(X) **Zdumiewające odkrycie w nosie b. uczestnika wojny światowej.** B. uczestnik wojny i jeniec niemiecki Fryderyk Sauawayn z Bornemouth cierpiał od dawna na zaburzenia chorobowe w okolicy nosa, czego żaden lekarz nie zdołał wytłumaczyć sobie. Gdy jednak pacjent z dnia na dzień zaczął się czuć gorzej, zdecydowano się wreszcie na dokonanie operacji, w trakcie której wydobyto z nosa operowanego jakiś niewielki przedmiot. Po bliższym zbadaniu okazało się, że jest to zwinięta ściśle kartka papieru długości 7 i pół centymetra. Na stronie wewnętrznej kartki znajdowało się pismo sztyrowane najprawdopodobniej z okresu wojny. Władze policyjne i wojskowe nie mogą wyjść z podziwu w jaki sposób kartka ta mogła się znaleźć w nosie żołnierza, tembardziej, że i on sam nie zdaje sobie z tego sprawy.

(X) **Miniatyry na paznokciach.** W Hollywood niektóre gwiazdy filmowe zaczęły namiętnie zwyczaj angażowania zdolniejszych artystów malarzy do ozdabiania

nia paznokci. Nie będą więc już nadal paznokcie poddawane operacji barwienia jednostajnego, lecz każdy ma nosić na sobie ślady pendzla mniej lub więcej znanego artysty malarza, słowem dzieł się palców gwiazdy filmowej ma stanowić pewnego rodzaju galerię obrazów miniaturowych. Czy się ta moda przyjmie, przyszłość medałka pokaże. — W każdym razie można mieć nadzieję, że przynajmniej kilku artystów malarzy nieco sobie zarobi przy tej okazji.

(X) **Kto i w jakie dni zapełnia teatry londyńskie?** „Duchess Theatre” w Londynie przeprowadził ankietę, aby się dowiedzieć, w jakie dni tygodnia i jaka publiczność — o ile chodzi o określenie jej przynależności dzielnicowej — zapełnia teatry londyńskie. Okazało się, iż Londyńczyk rzadziej uczęszcza do teatru w sobotę, prowincjonalni — w śro-

Zawody motocyklowe Warszawa-Berlin.

W niedziele odbył się w Warszawie mecz motocyklowy Warszawa — Berlin, zakończony zwycięstwem drużyny Polskiej, która pokonała Niemców 14:10. Wśród polaków na plan pierwszy wysunął się Langer. Na zdjęciu Langer prowadzi w czwartym biegu, za nim Drewels i Frenzen (Niemcy). Obok — podobizna Langera.

LUDOMIR KUCHARSKI.

W odmetach nalogu

POWIEŚĆ.

— Ktoś z tych osób wyspał mnie. Ja nie byłbym taki głupi pochwalić się, że za zdradę mej połowicy i ochramianie jej przez siostrę, wpakowałem je na trochę przysługą głodówkę.

— Więc kto mógł to zrobić?

— Barański nie jest wstanie... ten już ma dosyć. Garbaty trzyma się mnie pazurami. Rena zakochana wołała by śmierć niż zdradę. Pozostajesz tylko ty i Strażak.

— Chyba mnie nie posadzysz?

— Strażak drży o własną skórę — mówił wymijająco — tembardziej że jest zamieszany w to więc...

— Ja nikomu nie mówiłam!

— O piękna powiedz jedno słowo zrozumiem! — wykrzyknął arab.

— Nie! To nie ja! Zrozumiem, że przez myśl mi to nawet nie przeszło. Nie masz dowodu — tłumaczyła jak w gorączce.

— Jeszcze nie, lecz gdy znaję... pamiętaj stanie się z toba, co i z innymi. A teraz przejdźmy dalej; gagatek ten ściągnął mi z przed nosa upatrzoną wiele rzyne. Chciałem sprzątnąć go, nie udało się i jestem teraz w jego szponach. Byłem muszony przyjąć poddyktowane mi warunki. Został moim współnikiem. Jak długo nim będzie nie wiadomo. Do tej pory wywiązuje się z poleceń bardzo dobrze. Postąpiłem go przed trzema dniami do Saloniki, żeby załatwił Tekorasa. Dziś dostałem wiadomość — nasz przyjaciel znikł. Wszyscyśmy jest więc w porządku. Musisz być gotową do od-

jazdu. Wracamy do Europy.

— Czy do Polski?

— Chciałbym, ale się boję. Przynajmniej ty nie możesz pokazywać tam swoich mózek. Narobiłaś ostatnio głupich kawałów. Poco krzyczałaś wtedy o mało nie wpadłem w ręce tego szatańca Ossendowskiego. A później w cukierni... myślałem że się wścieknę, że złości.

— Nic się nie stało.

— Dla ciebie tak. Ja straciłem zato sporo złościsz.

— Kiedy mam wyjechać i gdzie?

— Pojedziesz do Gdańska. Jutro dam ci fałszywy paszport.

— W Gdańsku znają mnie. Boję się żeby nie robili awantury o kontrakt, który zerwałem na twoje polecenie.

— To jedź do Gdyni — zawołał nerwowo.

— Dobrze, przyjadę jutro do Aleksandrii.

— Czy ten pałac długo tu jeszcze będzie stercał?

— Kiedy pan wraca? — spytała komisarza po angielsku.

— Dziś w nocy kierując się na południowy zachód, przez samotne piaski pustyni.

— Niech pan powie mojemu ojcu, że córka Jego...

Dalsze słowa przerwało ostre pukanie.

— Proszę!

Do pokoju wszedł wysoki młodzieniec w marynarce koloru piaskowego.

— Bądź pozdrowiona o piękna, przy której wszystkie inne gasną jak gaśnie noc gdy wszędzie dzień.

— A kuzyn mój Ali-ben-Siwih — dodał pakujący się hotelarz — choć ubiegają się o niego wszystkie począwszy od

de i czwartek, gdyż w te dni koleje sprzedają bilety ulgowe, piątek natomiast jest dniem uprzywilejowanym przybyśców z Kanału. Jak widać z ankiety, główną jednak część frekwencji teatralnej stanowią przyjeźdźni z prowincji, którzy przyczyniają się w ten sposób do kasowego powodzenia sztuk, idących po 200 i 300 razy.

Sensacyjne zeznania

Truł czy nie truł?

W Luisville (stan Kentucky U.S.A.) wołała wielkie wzburzenie sekcja zwłok ośmiu dziewcząt zmarłych przed niejakim czasem. Powód do takiego wkrócenia władz dały zeznania bardzo wziętego i znanego w Luisville lekarza, dr. Noera, Dr. Noer, zachorowawszy ciężko, przywołał do siebie szeryfa i wyznał, że pod wpływem jakiegoś niewytłumaczonego impulsu truł młode pacjentki, które znajdowały się pod jego opieką. Osiem z nich według zeznań lekarza, pochowanych zostało w Luisville. Dr. Noer umarł wkrótce po złęczeniu swoich sensacyjnych zeznań. Władze zaś sądowe i policyjne przystąpiły do odkopania zwłok bwyh Usmiu i lekarza i przeprowadzenia sekcji w celu wykrycia przyczyny ich zgonu. Sekcja wykazała jednak, że tylko wnetrzności jednej z zmarłych zawierały ślady trucizny. U pozostałych siedmiu rzekomych ofiar nie znaleziono żadnych śladów trucizny. Wobec takich rezultatów obdukcji powstało przypuszczenie, że dr. Noer oskarżając siebie przed zgonem fałszywie o popełnienie przestępstwa, znajdował się w stanie niepoczytalności.

Czy wiecie, że...

...pewien przyrodnik-amator z Kairu, fornij zastosojując szczyptenia, uzyskał różową barwę cytryny; smak jej pozostał niezmienny, mimo, że wnętrze owoc i jego skórka stały się różowe. — Jak dotąd tylko jedno drzewo wydaje, bez pomocy człowieka, różowe cytryny, teraz jednak, wskutek szczyptenia można ich uzyskać dowolną ilość.

...na Śląsku niemieckim, w jednej z wiosek znajduje się w ogrodach szereg pięknych rzeźb, przedstawiających postacie ludzkie. Są to dzieła mniczów z klasztoru, który zajmował się dostawą miodu. Figury te nie służą jedynie dla ozdoby; na czubku ich głowy znajduje się otwór, przez który wchodziło do pustego wnętrza pszczoły. Te oryginalne ule, zrobione z całej kłody drzewnej, liczą już przeszło 300 lat i nadal służą za mieszkanie pszczołom.

Przesada.

Mac Cann. Szkot czystej krwi, miał tylko jedną parę spodni. Po kilku latach spodnie tak się postarzały, że Mac Cannowi wstyd było w nich chodzić.

Mac Cann znalazł jednak wyjście z sytuacji: ucał spodnie na wysokości kolan i w tych nowych spodniach wyemigrował do Tyrolu.

Niewierny Tomasz.

Sędzia: — Co, znowu tutaj? Czy nie mówiliśmy oskarżonemu ostatnim razem, że nie życze sobie oglądać go jeszcze raz.

Oskarżony: — Tak, panie sędzino... Ale policjant nie chciał mi wierzyć.

CO USŁYSZYMY DZIŚ PRZEZ RADJO?

CZWARTEK, 12 LIPCA.

Warszawa — fala 1415 m., moc 120 kW.

6:30 Audycja poranna. 12:10 Fragmenty opery (płyty). 13:00 Dziennik południowy. 13:05 Audycja dla dzieci młodszych: „Zmysłny Kwiczus” w/g Marii Weryho (transm. ze Lwowa). 13:20 Koncert zespołu Zygim. Grossmana. 16:00 Utwory na saksofon i banjo (płyty). 16:30 Koncert mandolinistów „Hejnał” (transm. ze Lwowa). 17:00 Skrzynka pocztowa — dr. M. Stępiński. 17:15 Koncert popularny w wykonaniu orkiestry P. R. pod dyr. Z. Górczyńskiego. 18:00 „Młoko jako pożywienie dziecięcia” — wygłosi dr. M. Gromski (z cyklu „Hygienia dziecka”). 18:15 „Dr. Bardamu składa raport Lidze Narodów” — słuchowisko p/g Celine (transm. z Wilna). 19:15 Chór Erywa z Lwowa. 19:45 Muzyka lekka z płyt. 19:50 Wiadomości sportowe. 20:12 Muzyka lekka z udziałem M. Demara-Mikuśzewskiego (śpiew). 20:50 Dziennik wieczorny. 21:00 Transm. z Gdyni capstrzyku Mar. Wojennej. 21:02 Wiadomości rolnicze. 21:12 Koncert popularny z udziałem Fr. Plattówny (śpiew) ze Lwowa. 22:00 Odczyt. 22:15 Muzyka (aneczka). 23:05 Odczyt w języku angielskim p. t. „Legenda kolei polskiej” — wygłosi p. Tad. Ordon.

W pociągu najmniej spędziś czas — czytając najpoczytniejsze pismo miejscowe „Goniec Częstochowski”.

samej Fazillah...

— Cóż to za galeria wariatów — krzyknął Słowik — wyrzuć ich za drzwi. Przyjechałem nie poto, żeby patrzeć na powykryzwiane pyski arabskie.

— Zrób to ty. Ja nie mam siły.

Grzybotany poderwał się wyrzucając zabiegłego właściciela. Kuzyn wyniósł się z powagą obrażonego dostojnika.

Komisarz wstał powoli, a gdy Słowik skierował się ku niemu kopnął go z nienacka w brzuch i pozostawiając zemldo nego wyszedł.

— Psiakrew! — zaklął w duchu — przez tych idjotów nie będę mógł wiedzieć dalszego ciągu tak wspaniałych słów.

Postanowił obserwować pokój oznaczony numerem 6. Przed wieczorem usłyszał kroki. Wyjrzał ciekawie na korytarz, lecz nie widząc nikogo, zeszedł na dół.

— O Si!.. poszedł z nią śnić przy księżycu.

— Kto taki?

— Ten nowy, choć mój...

Komisarz machnął ręką. Spakował cenny ubiór i przybrany w swoje ubranie, zeszedł pożegnać się z wujem Alben-Siwala.

— Tak szybko? Proszę do nas zaglądać częściej. Szcześliwej drogi! — mówił obliczając cyfry. — Należy się dwadzieścia srebrnych monet.

— Proszę — rzekł wychodząc popieszczenie, wiedząc że za chwilę zacznie się... mój kuzyn... w marynarce koloru piaskowego.

ROZDZIAŁ XIV.

Ossendowski'ski zająwszy następnego dnia do Achmedki, spozstrzegł siedzące go Maksa.

— No jak poszła robota? — zagadnął

wesoło.

— Jak najlepiej — odparł siadając. — Jest Słowik w Aleksandrii?

— Nie wiem. Jeszcze nie byłem u nich dzisiaj.

— Możemy się przeszedli?

— A dobrze! — zgodził się wstając.

— Co słychać kochany Maksie?

— Nic nadzwyczajnego. Stary garbu sek pakuje się do drogi. Masz dużo szczęścia Fred, z tą spółką. Odżyjesz teraz.

Tego samego zdania był i komisarz. Garbatego chemika zastali wiążącego pasami żółte walizy.

— Jest Słowik? — zapytał Maks.

— Tak. Przyjechał rano. Zaraz tu przyjdzie — odpowiedział nie przerywając zajęcia.

Komisarz zainteresował się pakunkami. Wziął jedną z waliz do rąk. Była zupełnie lekka.

— Cóż tam w niej macie?

— Proszek.

— A celnicy? Przecież rewizja wykryje przemęt.

— He! He!... nie leży na wierzchu. Mamy idealne skrytki — a widząc niedowierzający wyraz twarzy Tomsona wyjaśnił. — Potrójne dno. Jak jedno otworzą, zobaczą starą gazetę. Nigdy im nie przychodzi na myśl zajrzeć i po nacać dalej. Głupi kawał, a oddaje nam nieocenione usługi.

— Dużo macie zapasu?

— Tutaj niewiele, znaczniejszy ładunek przywiezie nasz nieboszczyk z Szang-hai'u.

— Nieboszczyk?

— Nie masz pojęcia co to za wesoła farsa. Wyobraź sobie że... — przerwał słysząc pukanie.

D. c. n.